

Film-Història Junior

En aquesta secció us presentem el treball de recerca guanyador de la Tercera Edició del Premi Film-Història Junior corresponent a l'any 2017. Es tracta de *L'evolució del cinema de terror. Des de 1896 fins l'actualitat* d'Àlex Serra Alcina, aleshores estudiant de Batxillerat de l'Institut Mediterrània del Masnou que, actualment, estudia un Grau en Comunicació i que va comptar amb la tutoria de la professora Blanco Pardo del Departament de Clàssiques del mateix centre. El jurat compost per cinc membres de Film-Història va valorar l'exhaustiu repàs a les claus genèriques en relació amb els diferents períodes històrics i l'anàlisi més que destacat de 15 títols representatius del gènere. Així mateix es va destacar la perspectiva comparativa aplicada a l'anàlisi dels guions que podríem considerar com a clàssics i moderns del terror per elaborar una història referida des dels dos tractaments estudiats prèviament. No s'ha incorporat aquí una interessant enquesta a unes 30 persones que no només permet visualitzar el grau de coneixement del públic sobre el gènere sinó també posar a debat els valors dels dos curts elaborats esbrinant si es reconeixen elements propis d'un cinema de terror (clixés i patrons habituals) més clàssic o més actual. Reproduïm a continuació tres seccions del treball: les dues primeres més teòriques o d'anàlisi de materials filmics (3.3. i 1.3. de l'annex) i la segona (seccions 6.3. i 6.4.) on es posa de manifest el treball previ abans de l'elaboració del curtmetratge que podreu visionar a:

https://www.youtube.com/watch?v=xmaJBAdM3_A (curtmetratge de por basat en clixés del cinema clàssic) i <https://www.youtube.com/watch?v=ap2BtPkDhDs> (enllaç del curtmetratge de por basat en el cinema modern).

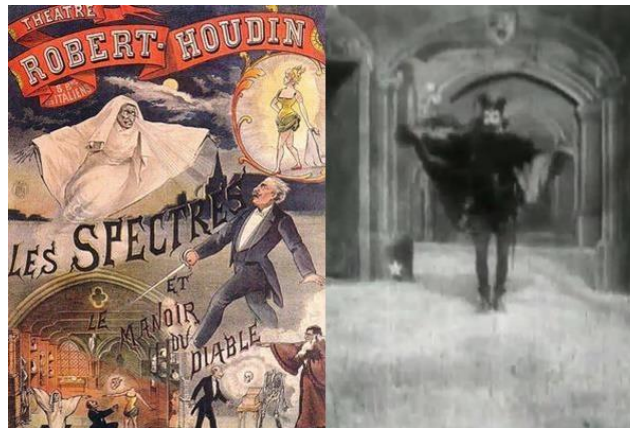
FRANCESC SÁNCHEZ BARBA
Director Adjunt del Centre Film-Història

L'evolució del cinema de terror. Des de 1896 fins l'actualitat
Treball guanyador de la Tercera Edició del Premi Film-Història Junior (2017)

ÀLEX SERRA ALCINA
Institut Mediterrània del Masnou (El Maresme, Barcelona)

3.3 Història del cinema de terror

Per explicar la història del cinema de terror, cal remuntar-nos al segle XIX, específicament l'any 1896, quan per primera vegada es van veure reflectides les característiques principals del gènere amb la pel·lícula *Le manoir du diable* de George Méliès, considerat el pioner del gènere de terror. Aquest curtmetratge, d'aproximadament 3 minuts, tracta l'arribada d'un enorme vampir a un gran castell medieval, on adopta la forma humana del diable Mefistòfil i es dedica a realitzar un munt de coses prodigioses.

A l'esquerra, cartell de *Le manoir du diable* (1896); a la dreta, fotograma de la mateixa pel·lícula

Dos anys més tard, es va produir al Japó un altre curt anomenat *Shinin no sosei*, el qual augmentava el concepte del terror i tenia com a tema principal la resurrecció d'un cos. Desafortunadament, avui en dia la cinta ha desaparegut.

Tot i així, no va ser fins l'any 1910 quan es va realitzar el primer curtmetratge com a tal del gènere anomenat *Frankenstein*. Dirigit per J. Searle Dawley i presentat pels *Edison Studios*, aquesta pel·lícula de 13 minuts es basava en la novel·la homònima de Mary W. Shelley.

Quatre anys més tard, D.W Griffith va rodar el llargmetratge *The Avenging Conscience* que es basava en el relat *El cor delator* i el poema *Annabelle Lee*, del mestre de la literatura de terror Edgar Allan Poe. La seva durada és de 78 minuts i es tracta d'un film mut.

Els anys 20 van suposar un punt d'inflexió en la història del gènere a causa de dues figures molt importants: el director F. W. Murnau, i l'actor Lon Chaney. Aquest últim, un intèrpret de gran talent i ambició, va protagonitzar pel·lícules com *El jorobado de Notre Dame* (1923), *El fantasma de la Ópera* (1925) o, la més mítica i coneguda, però malauradament perduda, *London After Midnight* (1927), on interpreta un doble paper com a inspector de Scotland Yard i com a terrorífic vampir, dos personatges que presencien uns misteriosos esdeveniments que tenen lloc en una mansió londinenca.

Aquesta cinta ha estat considerada "la pèrdua més important de la història del cinema a causa del temps", tot i que, com a curiositat, dècades més tard es van trobar rastres del film i, l'any 2002, es va tornar a rodar la cinta amb l'ajuda del guió i les fotografies originals.

D'altra banda, el 1922 l'alemany F.W. Murnau va dirigir una de les pel·lícules més importants de la història del cinema de terror: *Nosferatu, el vampiro*. La cinta, considerada un clàssic per excel·lència, va influir posteriorment a un munt de pel·lícules, llibres, videojocs, quadres, etc. Gràcies, en gran part, pel seu inquietant antagonista, el qual es va convertir en una icona popular.

Esquerra: fotograma de *Nosferatu, el vampiro* (1922). Dreta, fotograma de *London After Midnight* (1927)

Durant l'època de la Gran Depressió, les productores americanes es van proposar realitzar pel·lícules amb les quals la població es pogués evadir i entretenir-se. Però, per portar-ho a terme, van haver de prendre els conceptes principals dels exponents del cinema de terror estranger, majoritàriament alemanys, i van adaptar-los a la seva cultura. L'estudi d'Universal Pictures, després d'haver aconseguit un gran èxit amb el film *El fantasma de la Òpera*, va decidir arriscar-se i va començar a produir una sèrie de llargmetratges basats en els monstres més famosos de la literatura. Els exemples més sonats són *Dràcula* (1931), *Frankenstein* (1931) o *La momia* (1932). Tot i així, va haver-hi altres companyies que van intentar combatre a Universal i van crear llargmetratges com *El hombre y el monstruo* (1931) o *Los crímenes del museo de cera* (1933).

D'esquerra a dreta: Cartells de *Dràcula* (1931), *Frankenstein* (1931), *La Momia* (1932) i pòsters de *El hombre y el monstruo* (1931) i *Los crímenes del museo de cera* (1933)

Als anys 40, Universal va traslladar a la gran pantalla un nou monstre amb la pel·lícula *El hombre lobo* (1941) i va produir més continuacions del seu èxit en taquilla *Frankenstein*, com l'anomenada *House of Frankenstein* (1944). D'altra banda, la productora de *King Kong*, RKO Radio Pictures, va realitzar llargmetratges de terror molt convincents com *La mujer pantera* (1940) o *Yo anduve con un zombie* (1943).

Als anys 50 va sorgir una productora britànica anomenada Hammer Films que va prendre el relleu d'Universal i va reanimar els seus coneguts monstres amb films

com *La maldición de Frankenstein* (1957), *Drácula* (1958) o *La momia* (1959), tots ells dirigits pel mític director Terence Fisher.

A l'esquerra, *La maldición de Frankenstein* (1957); al mig, *Drácula* (1958); a la dreta, *La momia* (1959)

Durant aquesta mateixa dècada, el cinema de terror va abraçar el seu gènere més pròxim, la ciència-ficció, tractant temes que atemorien molt a la població com l'àtom o els nous prodigis científics. D'aquí van sorgir pel·lícules com *La humanidad en peligro* (1954) o *La mujer y el monstruo* (1954).

Els primers anys de la dècada dels 60 es van caracteritzar pel retorn al gòtic més clàssic, on va destacar la figura de Roger Corman, un director de *Serie B*, és a dir, que realitzava pel·lícules comercials de baix pressupost, que es va dedicar a adaptar molts relats d'Edgar Allan Poe. Les adaptacions més conegudes són *La caída de la casa Usher* (1960), *El péndulo de la muerte* (1961), *Historias de terror* (1962) i *El Cuervo* (1963), entre altres. Tots aquests llargmetratges van estar protagonitzats per un dels actors icònics del gènere: Vincent Price.

A l'esquerra, *La caída de la casa Usher* (1960); al mig, *Historias de terror* (1962); i a la dreta, una fotografia de Vincent Price

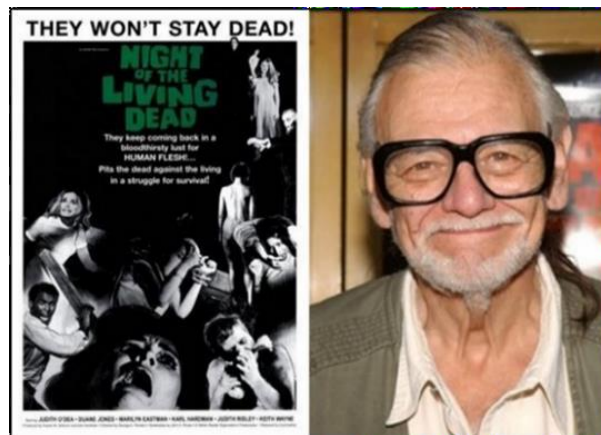
Simultàniament, Alfred Hitchcock va dirigir una sèrie de pel·lícules amb les quals es va guanyar el sobrenom de "mestre del suspens" i, a dia d'avui, s'ha convertit en un màxim exponent del cinema de terror i una gran influència pels directors que han sorgit més tard. Els seus films de terror més representatius han sigut *Psicosis* (1960) i *Los pájaros* (1963).

L'any 68 va marcar un abans i un després en la història del cinema de monstres amb la pel·lícula *La noche de los muertos vivientes*, on el director George A. Romero va crear un nou *zombie*. Aquest innovador monstre va tenir tanta repercussió que, a l'actualitat, s'ha convertit en el model més comú dels *zombies* que podem veure en sèries de televisió com *The Walking Dead* (2010-2016).

Esquerra: *Psicosis* (1960); al mig, *Los pájaros* (1963). Dreta: una fotografia d'Alfred Hitchcock

Els 70 van ser uns anys farcits de clàssics del cinema del terror. En primer lloc, es va iniciar en el gènere un director que amb els temps es convertiria en un referent: Wes Craven. Va dirigir cintes com *La última casa a la izquierda* (1972) o *Las colinas tienen ojos* (1977). No obstant això, els llargmetratges que més van destacar i que avui en dia es consideren obres mestres són: “*El exorcista*” (1973), considerada per molts crítics “la millor pel·lícula de terror mai feta”, “*La matanza de Texas*” (1974) i “*Tiburón*” (1975). Un any més tard s'estrenaria un altre film mític, basat en una famosa novel·la d'Stephen King: “*Carrie*”.

A l'esquerra, *La noche de los muertos vivientes* (1968). Dreta: fotografia de George A. Romero

A part d'aquestes importants pel·lícules nord-americanes, és necessari mencionar d'altres europees com “*Suspiria*” (1977) i “*¿Quién puede matar a un niño?*” (1976), o japoneses com “*Hausu*” (1977).

A l'esquerra, *Tiburón*; al mig, *El exorcista*; a la dreta, *La matanza de Texas*

A començaments dels anys 80 es va produir una cinta que es convertiria en tot un clàssic: “*El resplandor*”, del director Stanley Kubrick, basada en el llibre homònim d’Stephen King.

Simultàniament, es va expandir la concepció del gènere de terror perquè ja no únicament estava dirigit per als adults, sinó també per als més petits, amb pel·lícules com *Poltergeist* (1982) o *Gremlins* (1984).

Tot i així, realment, els anys 80 van ser coneguts com “l’època dels *slashers*”. Com he dit anteriorment, els *slashers* són aquelles pel·lícules on un assassí es dedica a matar, normalment, a un grup de jovent. Films com *Viernes 13* (1980), *Pesadilla en Elm Street* (1984), i la majoria de les seves continuacions, incloent-hi les de *Halloween* (franquícia iniciada en 1978, però amb més de quatre seqüeles produïdes durant la dècada dels 80), van marcar a molts adolescents i es van convertir en inevitables clàssics.

A l'esquerra, *Poltergeist* (1982); al mig, *El resplandor* (1980); a la dreta, *Viernes 13* (1980)

La dècada dels 90 pel cinema de terror va ser molt bona en referència als Oscars, ja que es tracta d'uns premis cinematogràfics que poques vegades premien els films de terror. *El silencio de los corderos* (1991), *Entrevista con el vampiro* (1994) o *El sexto sentido* (1999) són els exemples més sonats. També va continuar la fama *slasher* dels 80 amb els llargmetratges *Scream* (1996) i *Sé lo que hicisteis el último verano* (1997). Per una altra banda, a Japó es va produir una pel·lícula que més tard es convertiria en un clàssic: *Ringu* (1998).

A l'esquerra, *El silencio de los corderos* (1991); al mig, *Entrevista con el vampiro* (1994); a la dreta, *Scream* (1996)

Els 2000 del cinema de terror es van caracteritzar pel *found-footage*, el *torture porn* i per una gran quantitat de *remakes*. El *found-footage*, d'una banda, va començar a tenir molt d'èxit a finals del segle XXI amb *El proyecto de la bruja de Blair* (1999), però realment les cintes que van acabar d'expandir el gènere van ser *Paranormal Activity* (2007), *Monstruoso* (2008) i el llargmetratge de culte espanyol, *[REC]* (2007).

D'altra banda, el *torture porn* va despuntar amb cintes com *Saw* (2004) i *Hostel* (2005). I, per últim, també van sobresortir els *remakes*, que són llargmetratges basats en altres existents anteriorment, com *Hannibal* (2001), *Amanecer de los muertos* (2004) i *Las colinas tienen ojos* (2006).

Una pel·lícula espanyola molt important que també es va estrenar durant aquesta dècada va ser *Los otros* (2001) del director Alejandro Amenábar, protagonitzada per Nicole Kidman.

A l'esquerra, *Saw* (2004); al mig, *Los otros* (2001) i a la dreta, *[REC]* (2007)

I, finalment, arribem a la segona dècada del segle XXII, és a dir, a l'actualitat. Una dècada on, per una banda, ha guanyat molt de protagonisme la televisió i han sorgit sèries de terror tan conegudes com *The Walking Dead* (2010-2016), *American Horror Story* (2011-2016) o *Penny Dreadful* (2014-2016). I d'altra banda, s'han produït pel·lícules molt interessants i aclamades per la crítica que s'aparten del terror convencional i s'apropen més al cinema d'autor com *The Babadook* (2014), *It Follows* (2014) o *The Witch* (2015). També s'han estrenat una sèrie de llargmetratges dirigits per James Wan, el mateix director de *Saw*, que han sigut, ja no únicament èxits de crítica, sinó també de taquilla, com *Insidious* (2011), *Expediente Warren* (2013) i *Expediente Warren: El caso Enfield* (2016), aquestes dues últimes convertint-se en la tercera saga de terror que més diners ha recaptat en la història del cinema de terror.

Què ens oferirà el futur?

Esquerra: *Penny Dreadful* (2014-2016). Al mig, *It Follows* (2014) i a la dreta, *Expediente Warren* (2013)

1.4 El doctor Frankenstein

Títol	Frankenstein	
Any	1931	
Duració	71 minuts	
País	Estats Units	
Director	James Whale	
Guió	Garret Ford, Francis Edward Faragoh (Novel·la: Mary Shelley)	
Música	David Brockman	
Fotografia	Arthur Edeson	
Productora	Universal Pictures	
Repartiment	Boris Karloff, Colin Clive, Mae Clarke, John Boles, Edward van Sloan, Dwight Frye, Frederick Kerr	

Seguim amb les pel·lícules de monstres: de nou, torna a tocar una altra adaptació de Frankenstein. En aquest cas, la més coneguda de totes: *El doctor Frankenstein*. La cinta està dirigida per James Whale i va ser estrenada l'any 1931, en plena crisi del Crack del 29.

El llargmetratge comença amb un teló de teatre i un presentador que ens explica que el film que veure'm és una de les històries més estranyes mai relatades. Ens avisa que la pel·lícula ens sorprendrà, impactarà i horroritzarà.

L'inici és molt interessant. Segurament, avui en dia, si un presentador ens digues el mateix amb un altra pel·lícula, no ens atemoriria gens, però en el seu moment va haver de posar a l'audiència en situació, i tots els espectadors devien estar expectants a què el llargmetratge comencés.

El doctor Henry Von Frankenstein pretén dur a terme un experiment tenebrós: construir, a partir de fragments de cadàvers, un nou ésser humà. Amb l'ajuda del seu criat Fritz, s'endinsa durant la nit en els cementiris de la localitat per arrencar als cadàvers les parts que necessita. El que ignora és que el cervell que ha agafat pel seu experiment havia sigut d'un criminal.

Les innovacions en el cinema avancen i avancen i es veu molt ben reflectit en l'evolució dels llargmetratges analitzats. Si bé en l'anterior ja s'havien introduït els escenaris reals, en aquesta pel·lícula la imatge és molt més nítida i els escenaris molt més espectaculars.

Fotogrames del castell on resideix en Frankenstein

Elizabeth, intentant rescatar a Frankenstein, arriba just quan el jove mèdic està realitzant les últimes proves. Els tres observen com Frankenstein alça a la criatura morta col·locada sobre una taula d'operacions, fins al cim de l'habitació, cap a una obertura en el cim del laboratori. Llavors s'escolta un tremend tro i el cos és baixat. És precisament en aquest moment quan Frankenstein veu que el seu experiment ha funcionat correctament.

Imatges de la primera escena on el monstre fa acte de presència

L'aspecte del monstre és horrible: ple de cicatrius i hematomes pel cos, és exageradament alt i té una mirada penetrant. Quan en Frank descobreix que el cervell utilitzat era d'un criminal i que es mou per l'odi, la mort i l'assassinat, decideix tancar-lo en un calabós sota el castell. Però Fritz, el fidel treballador d'en Frank, és mort per la bèstia quan l'està vigilant. En aquell moment, el doctor s'adona del greu error que ha comès i li injecta un somnífer a la bèstia. El doctor, l'amic i la promesa decideixen tornar a casa mentre el doctor es fa càrrec de la bèstia. En Frank està molt penedit, i li confessa a l'Elizabeth que es vol casar amb ella al més aviat possible, perquè ja han perdut massa temps.

Després d'haver vist més de la meitat del metratge, podem afirmar que el terror resideix de nou en la figura del monstre, en el seu aspecte i en els constants jocs d'ombres i llums. I és que el director James Whale ja no únicament impressiona a l'espectador amb els preciosos decorats gòtics i els interiors de gran altura com el laboratori, sinó que també fascina amb la fantàstica il·luminació del film.

La pel·lícula avança i el professor d'en Frank és estrangulat per la bèstia fins a la mort. El monstre s'escapa del castell i es dirigeix cap a la ciutat, però, abans d'arribar al centre de la població, passa a prop de la casa d'una nena petita. La dolça nena, que està jugant sola al costat d'un riu, el convida a jugar amb ella. Però quan s'apropa, el monstre l'agafa i la llença al riu, on mor ofegada.

Probablement ens trobem davant d'una de les escenes més terrorífiques de la pel·lícula. Durant tota ella, estem en tensió per saber que li passarà a la nena, qui representa la innocència i la dolçor dels éssers humans. Quan veiem que el monstre la llença al riu, ens emportem un gran ensurt i patim per ella.

Fotografia de la nena petita amb el monstre

Mentrestant, a casa d'en Frank estan de celebració pel casament. Però tot es descontrola quan l'Elizabeth s'assabenta que el doctor ha sigut assassinat. Tota la casa comença a buscar-lo mentre que l'Elizabeth es tanca en una de les habitacions per calmar-se. És just en aquell moment quan el monstre s'endinsa per una de les finestres a l'habitació de la promesa i s'apropa lentament a ella.

De nou, ens trobem amb una de les escenes que més nerviós posen a l'espectador. Veiem com la promesa d'en Frank està reclinada en una cadira de l'habitació i el monstre es va apropant a ella a poc a poc. Ens sentim impotents perquè sabem que pot morir i no s'està adonant. A més a més, la música augmenta i compleix perfectament amb el seu propòsit.

Escena on el monstre s'apropa lentament cap a l'Elizabeth

Per sort, el monstre se'n va i ella no surt ferida. En Frank s'assabenta de la mort de la nena i, juntament amb la resta d'habitants, que estan molt rabiosos per l'assassinat de la petita, cerquen el monstre per tota la població. Però quan el doctor se separa un segon del grup, és atacat per la bèstia i deixat inconscient. El monstre se l'emporta a un vell molí sobre una muntanya. La multitud amb torxes s'apropa cada vegada més cap a la bèstia i comencen a cremar el molí. Però abans que l'edifici quedi destruït, el monstre llança al doctor al terra i, per sort, sobreviu el cop.

El llargmetratge finalitza amb el pare d'en Frankenstein celebrant el casament del seu fill.

En general, estem parlant d'una pel·lícula molt entretinguda que ha envellit força bé al llarg del temps. Tot i així, si la veus avui en dia, en cap moment passes por. Es podria considerar com una pel·lícula d'aventures i acció.

La música funciona correctament però els personatges continuen sent força plans, no hi ha una gran psicologia. A més a més, el final es força previsible i segueix la mateixa estructura que les altres cintes analitzades.

Com he dit anteriorment, és important saber que aquesta cinta va sorgir de la necessitat del públic per evadir-se de la dura realitat que s'estava vivint a Amèrica (el Crack del 29)

Fotograma on veiem el vell molí cremant-se amb el monstre dins

6. Els curtmétratges

6.1 La idea principal

Per poder demostrar que he comprès bé l'evolució del cinema de terror a partir del visionat de les quinze pel·lícules, realitzaré dos curtmétratges de terror on, en el primer d'ells, mostri els elements més comuns del cinema de por antic i, en el segon, els del modern. D'aquesta manera, podré demostrar de nou, i d'una manera molt més clara, com ha progressat el gènere cinematogràfic.

En aquest cas, i per una senzilla qüestió de pressupost, m'he centrat únicament en el subgènere de l'*slasher*, ja que es tracta d'un tipus de pel·lícula bastant barata de produir, tant en material com ambientació, i que, a sobre, ha patit una notable i clara evolució al llarg de la seva història.

Elements comuns de l'*slasher* antic

- Personatges estereotipats, molt superficials i masculistes, que representen els cànons de la societat americana i que actuen de manera irracional i estúpida a l'hora d'intentar sobreviure.
- Diàlegs plens de clixés i d'expressions passades de moda que sonen molt forçades.
- Assassí de gènere masculí, molt intel·ligent, d'una força sobrehumana i que es mou per l'espai molt ràpidament.
- La víctima principal ha de ser una noia.
- La mort ha de ser força patètica i plena de sang falsa.

- Ha d'haver-hi un predomini de l'ús del clarobscur per generar contrastos lumínics amb els quals es puguin crear siluetes.
- Trama típica i previsible, sense cap factor sorpresa per l'audiència.

Elements comuns de l'*slasher* modern

- Personatges poc profunds però intel·ligents, que solen pensar a l'hora d'actuar i que no representen cap tòpic de la societat americana.

Cartell del curt

- Diàlegs versemblants, plens d'expressions i insults típics actuals que atorguen més realisme a la trama.
- Assassins intel·ligents i amb molta força, que poden cometre algun error (la idea és humanitzar-los).
- La víctima principal ha de ser una noia.
- La mort ha de ser realista, amb l'ús de sang adequada.
- Trama típica però amb un o més girs de trama per captar l'atenció de l'espectador i sorprendre'l.

6.2 Com fer un curtmetratge

Ara bé, encara que el curtmetratge no sigui l'objectiu principal del meu treball de recerca, he de saber com realitzar-lo correctament. Per això, hauré de seguir els passos següents:

1. Crear l'argument i els personatges: l'argument és la matèria sobre el que tracta el curtmetratge. És on rau la història sencera, amb el seu plantejament, nus i desenllaç i ha d'anar acompanyada d'una breu descripció psicològica i física dels personatges principals.

2. El guió: manuscrit on hem d'organitzar per escenes la història que volem narrar. Cada escena ha de comptar amb tots els diàlegs dels personatges acompanyats d'acotacions referents a les seves accions i el lloc on es troben.

3. L'ambientació: hem d'escollir les localitzacions on es rodarà el curt. Han de quadrar amb el nostre guió i transmetre el seu missatge.

4. El pressupost: hem de calcular la quantitat de diners que invertirem en el maquillatge, els efectes especials i el vestuari (si és necessari). Un cop tinguem els números, podem procedir a adquirir-los.

5. El càsting: hem de disposar d'una sèrie d'actors que representin els personatges de la nostra història el millor possible.

6. La filmació: procés en el qual rodem el curtmetratge sencer.

7. El muntatge: procés on hem d'ajuntar les escenes gravades, afegir la banda sonora, els títols i crèdits, i tots els efectes especials que vulguem incorporar, mitjançant

un programa d'edició. Un cop muntat tot, s'ha de renderitzar el vídeo per poder tenir el curt finalitzat.

6.3 Curtmetratge antic: *Dead girls just want tot have fun*

L'argument

Dead Girls just want to have fun tracta la història d'una jove anomenada Marion que viu a Haddonfield, un poble estatunidenc on s'ha produït una de les massacres més terrorífiques de tota la població: cinc joves de l'institut Woodsworo High School han sigut assassinades brutalment després d'haver-se infiltrat al seu col·legi fora de l'horari escolar per consumir alcohol i altres drogues. El culpable d'aquests terribles assassinats encara no ha sigut capturat per la policia, però aquests estan en la seva cerca.

La Marion s'assabenta de les terrorífiques notícies quan està a se casa sola. La jove, molt atemorida i nerviosa, intenta no donar-li molta importància i es dirigeix a banyar-se quan, sobtadament, és atacada pel criminal. Abans que li pugui fer cap mena de mal, la Marion es tanca dins el seu bany i intenta trucar a les autoritats, però no disposa de cobertura.

Després d'un intens joc del gat i el ratolí entre l'assassí i la Marion, sembla que la jove acaba persuadint al culpable perquè se'n vagi del seu domicili, però, just quan obre la porta per veure si realment ha fugit, apareix el criminal davant seu i l'assassina a sang freda.

Personatges

En el curt sol surten en pantalla dos personatges, la Marion i l'assassí, encara que també fan acte de presència la millor amiga de la protagonista a través d'una trucada, la Sidney, i un locutor de ràdio que relata la tragèdia de l'institut de Haddonfield:

- La Marion és una adolescent americana, dolça i intel·ligent que està sortint amb un dels millors jugadors de futbol americà del seu institut: el Jack. En el seu temps lliure, és animadora, balla, escolta música i parla de totes les tafaneries del seu col·legi amb la seva millor amiga Sidney. Com la
- intenció és que el personatge sigui pla, no mostra cap mena d'evolució durant el curtmetratge.
- L'assassí és un home de gran estatura, amb una màscara que li cobreix el rostre, amb un ganivet ensagat. No té cap mena de personalitat i en cap moment descobrim la seva identitat.
- I, finalment, la Sidney, una jove de la mateixa edat que la Marion, de qui és millor amiga. És molt atractiva i divertida, i en el seu institut gaudeix de molta popularitat.

El guió

El guió del curtmetratge es troba a l'annex del treball de la pàgina 60 a la 65.

L'ambientació

En aquest cas, el curt està ambientat als anys 80, moment de gran esplendor per l'*slasher*, per la qual cosa, a part d'haver-hi un munt de referències a les pel·lícules i música del moment; la majoria d'objectes que s'utilitzen, com el telèfon mòbil o la roba, estan adequats a l'època que hi pertoca.

D'altra banda, tota l'acció transcorre en el bany de la protagonista, a excepció d'alguns moments on veiem en primera persona els moviments de l'assassí per casa de la víctima.

El pressupost

El pressupost pels dos curts ha sigut d'uns 15,94 € aproximadament, ja que he requerit dels següents materials:

Widmann 6695K - Accesorio de disfraz
Vendido por: Amazon EU S.a.r.l.
EUR 8,94

- Ganivet ensaginat: 8,94€
- Cinta adhesiva i paper de vidre per millorar l'aspecte del ganivet: 2€
- Colorants artificials i cacau en pols per crear sang falsa: 5€

L'assassí matant a la Marion

Banda sonora

La música utilitzada en el curtmetratge pertany a la banda sonora d'*Scream 1* i *Scream 2*, de Marco Beltrami, i al disc de Cyndi Lauper, *She's so unusual*. Les cançons utilitzades són les següents:

1. *Opening logo* □ Marco Beltrami – *Scream (Original Motion Picture Score)*
2. *Girls just want to have fun* □ Cyndi Lauper (*She's so unusual*)
3. *Dewey's Theme* □ Marco Beltrami – *Scream 2 (Original Motion Picture Score)*
4. *The Game Begins* □ Marco Beltrami – *Scream (Original Motion Picture Score)*
5. *Killer Calls Sid* □ Marco Beltrami – *Scream (Original Motion Picture Score)*
6. *Chasing Sidney* □ Marco Beltrami – *Scream (Original Motion Picture Score)*
7. *Running For Help* □ Marco Beltrami – *Scream (Original Motion Picture Score)*

Tota la resta, com els vestuaris, el maquillatge, la càmera, el tríode o el programa d'edició, ja els posseïa i no hem hagut de comprar-los.

El càsting

El curtmetratge està protagonitzat per l'Anna Calderón, una jove de disset anys que interpreta a la Marion; i el Marc Sánchez, un noi de disset anys que encarna a l'assassí. D'altra banda, el locutor de ràdio és interpretat per l'Eudald Serra i el personatge de la Sidney, per la Laura Agulló.

Influències i curiositats

- *Dead girls just want to have fun* està altament influenciat per dues pel·lícules: *Psicosis* i *Viernes 13*. De fet, l'escena final on l'assassí mata a la Marion en mig del lavabo està basada en l'icònic assassinat a la dutxa de la cinta d'Alfred Hitchcock; i tots els moviments del criminal que veiem en primera persona, estan inspirats en els de l'homicida de *Viernes 13*.
- La Marion, abans d'entrar a la dutxa, balla la cançó *Girls just want to have fun* de la famosa cantant Cyndi Lauper. D'aquí prové el títol del curtmetratge, que ve a ser un joc de paraules entre el nom del tema musical i la paraula "dead" al davant.
- El nom de la protagonista, Marion, és el mateix que el de la protagonista de *Psicosis*.
- D'una banda, el nom del poble de Haddonfield és el mateix que el de la població de *La noche de Halloween* i, per l'altre, el nom de l'institut on es produeix la massacre, *Woodsboro High School*, és el mateix que el de la cinta *Scream*.
- El nom de la millor amiga de la protagonista, Sidney Crane, és un joc de paraules entre el nom de la protagonista d'*Scream*, Sidney Prescott, i el cognom de la víctima de *Psicosis*, Marion Crane.

6.4 Curtmetratge modern: *Since you are dead*

L'argument

Since you are dead està protagonitzat per la Lara, una jove de disset anys que viu en un poble on ha ocorregut una terrible tragèdia: un grup de nois i noies es va infiltrar a l'institut de la localització per consumir alcohol i altres drogues quan, inesperadament, van ser assassinats per una persona aliena.

En mig d'aquesta situació caòtica que està vivint el poble, la Lara arriba al seu bloc de pisos on és interrompuda per la seva veïna Ellie, amb qui manté una llarga conversa sobre la terrible matança i exposa les seves teories sobre la identitat del culpable.

Esquerra: Cartell de *Since you are dead*. Al centre i a la dreta: imatges de la Lara

Un cop s'acomiada d'ella, entra a la seva casa i es tanca amb clau per por que l'assassí intenti entrar. Però, sobtadament, és atacada pel criminal el qual havia estat amagat tota l'estona dins el seu domicili.

Desesperada, es tanca dins la cuina on l'assassí no pot ferir-la directament i comença a cridar auxili als seus veïns. Com ningú l'escolta, no es veu amb més remei que intentar convèncer a l'homicida perquè no li faci mal. Mentre es comunica amb ell,

descobreix que la seva identitat correspon amb la d'un alumne assetjat pel grup de nois i noies assassinats la nit anterior.

La Lara, en veure que no pot convèncer a l'assassí perquè la deixi en pau, deixa una sèrie d'indicacions a la policia sobre la identitat del criminal i organitza un pla per escapar viva del domicili. Però, just quan està a punt de sortir fora de la seva casa, és assassinada per una altra persona emmascarada que resulta ser l'Ellie.

Personatges

- La Lara és una jove de disset anys molt intel·ligent, divertida i emprenedora. Tot i així, també és una persona que s'atabala molt fàcilment quan no té el control complet de la situació. El seu millor amic és el Theo, un noi de ciutat amb qui s'entén perfectament i pot expressar-se tal com és. 6.4 Curtmetratge modern: *Since you are dead*
- L'Ellie és la veïna de la Lara, una noia de la mateixa edat que la protagonista que, a simple vista, pot semblar la típica xafardera del bloc de pisos, però que darrere seu s'amaga una persona sense escrúpols o sentiments que farà tot el possible per aconseguir el que vol.
- L'assassí és un noi de divuit anys que ha patit assetjament per part d'un grup de nois i noies de l'institut. No coneixem en cap moment la seva personalitat ni li veiem el rostre.

El guió

El guió del curtmetratge es troba a l'annex del treball de la pàgina 66 a la 74.

L'ambientació

El curtmetratge està ambientat en l'actualitat i per aquesta raó tots els objectes tecnològics que utilitza la protagonista corresponen amb els d'avui en dia.

L'acció transcorre a casa de la protagonista, majoritàriament a la cuina, el saló i la seva habitació; a excepció de la conversa que manté la protagonista amb la seva veïna Ellie, que té lloc al bloc de pisos.

El pressupost

Com he dit anteriorment, el pressupost total dels dos curtmetratges ha sigut de 15,94€, ja que he hagut d'adquirir un ganivet ensagat fals, colorants artificials, cacau en pols, cinta adhesiva i paper de vidre.

El càsting

En aquest cas, el curtmetratge està protagonitzat per la Dana Cubero, qui interpreta el personatge de la Lara. Tot i així, tornen a sortir l'Anna Calderon, interpretant a l'Ellie, i el Marc Sánchez, donant vida a l'assassí.

També faig una aparició en el curt posant-li veu al millor amic de la protagonista: el Theo.

Banda sonora

La música utilitzada en el curtmetratge pertany a la banda sonora de *Hush*, de The Newton Brothers, de *Tu eres el siguiente*, de Dwight Twilley, i de *La Serie Divergente: Leal*, de Joseph Trapanese; i al disc de l'artista Kelly Clarkson, *Breakaway*, i al de Melanie Martinez, *Cry Baby*. Les cançons utilitzades són les següents:

1. *Since you been gone* □ Kelly Clarkson (*Breakaway*)
2. *Soap* □ Melanie Martinez (*Cry Baby*)

3. *Not Alone* □ *The Newton Brothers– Hush (Original Motion Picture Score)*
4. *Making the escape* □ *Joseph Trapanese– La Serie Divergente: Leal (Original Motion Picture Score)*
5. *Run for it* □ *The Newton Brothers– Hush (Original Motion Picture Score)*
6. *Revelation* □ *Dwight Twilley– You're the next (Original Motion Picture Score)*
7. *Do it* □ *The Newton Brothers– Hush (Original Motion Picture Score)*

Influències i curiositats

- *Since you are dead* està molt influenciat pels dos *slashers* anomenats *Hush* i *Tu eres el siguiente*, ja que, en les dues pel·lícules, les protagonistes pensen a l'hora d'actuar i són racionals quan prenen decisions, com el personatge principal del curtmetratge.
- El títol del curt és un joc de paraules entre la cançó *Since you been gone* de l'artista Kelly Clarkson, i la paraula “dead”, donant com a resultat: *Since you are dead*.

Annexos

Guió clàssic i guió modern

2. Guió cinematogràfic: curtmetratge antic

DEAD GIRLS JUST WANT TO HAVE FUN

Dirigido por Àlex Serra Alcina

Protagonizado por Anna Calderón Moruno

Guión de Àlex Serra Alcina

(Una chica muy joven entra en un baño, deja su teléfono en la encimera y enciende una pequeña radio que encuentra a su lado. Sintoniza la emisora de los informativos, donde un locutor informa sobre una noticia de última hora)

Locutor:

Ayer noche, el pueblo de Haddonfield fue testigo de uno de los sucesos más trágicos de la historia de la población: cinco jóvenes que asistían al instituto Woodboro High School fueron encontradas brutalmente asesinadas en una de las clases del edificio. Presuntamente, habían acudido al instituto sin permiso para consumir alcohol y otras drogas. Pero, horas más tarde, la policía empezó a recibir varias llamadas de los vecinos de la zona, alegando que habían escuchado fuertes gritos provenientes del edificio. Los propietarios de las viviendas creían que se encontraban en una de las casas de las alumnas: Cece Summers, que tenía el apartamento libre dado que sus padres estaban de vacaciones. A día de hoy, aún no se ha identificado el autor de la matanza del instituto de Haddonfield y estamos a la espera de saber más detalles sobre lo ocurrido. La policía aconseja a todos los habitantes que se mantengan encerrados en sus casas hasta que la situación no se resuelva o que, por lo contrario, hayan siempre acompañados por un gran número de personas. Os vamos informando.

(Buena la sintonía final de los informativos y empieza un anuncio radiofónico. La joven está muy asustada tras escuchar la horrible noticia. Se apoya en la encimera, suspira lentamente y apaga la radio, intentando tranquilizarse. De repente, suena su teléfono y lo coge.)

Marion:

¿Sidney?

Sidney:

¿Qué tal está mi animadora preferida? ¡Hoy en el estreno has estado espectacular! ¡Cuando Jack vea su actuación, va a flipar en colores!

Marion:

¿Sí? Muchas gracias, la verdad es que estoy muy orgullosa del estreno de hoy. (se mira las uñas mientras habla) Pero no creo que sea para tanto.

Sidney:

¿Qué no es para tanto? Has estado genial. Jack va a estar babeando desde las gradas cuando te vea. Que, por cierto, hablando del rey de Roma, ¿tú y él esta noche? (tono sarcástico)

60

3. Guió cinematogràfic: curtmetratge modern

SINCE YOU ARE DEAD

Dirigido por Àlex Serra Alcina

Protagonizado por Dana Cubero, Carla Cortés y Marc Sánchez

Guión de Àlex Serra Alcina

(Lara, una joven con el pelo teñido, entra en el bloque de pisos donde vive. Va escuchando la canción *Since U Been Gone* de Kelly Clarkson con los auriculares del móvil. Sube las escaleras del edificio tocando la canción. Cuando acaba de subir las escaleras y llega a su planta, se encuentra con una vecina de su misma edad, Ellie, que está a punto de salir de su domicilio. Al intercambiarse las miradas, la vecina acaba de cerrar la puerta de su casa y se gira para hablar con ella. Lara se quita los auriculares para saludarla.)

Ellie:

¡Lara! ¡Dios, cuánto tiempo sin verte. Parece mentira que siendo vecinas estáis nunca por topeos (risa).

Lara:

Va (risa), es verdad. (se dan dos besos)

Ellie:

Y bueno, ¿qué tal estás?

Lara:

(incómoda, no se lleva muy bien con su vecina) Bastante bien, ¿y tú? (sonríe falsamente).

Ellie:

Pues muy bien, también (risa de nuevo). Me alegro muchísimo de verte y, por cierto, me encanta lo que te has hecho en el pelo (le toca el pelo mientras se lo dice).

Lara:

Muchas gracias (risa).

Ellie:

(risa) Va que estamos, ¿te has enterado de lo que pasó ayer en mi instituto?

Lara:

Quién no... (mira hacia abajo, está triste)

L'Àlex Serra, les actrius i l'actor dels curtmetratges durant el rodatge